

De deur van de kapel is op slot

Jonge gelovigen luisteren een viering op in de gevangenis van Dendermonde

- ▶ Aalmoezenier Guido Van Hoye viert elke zondag eucharistie in een kapel vol gedetineerden
- ▶ Om de maand nodigt hij ook een koor uit
- ▶ Twintig jongeren uit het bisdom kregen als gelegenheidskoor een warm applaus

Jozefien VAN HUFFEL

„Oei, nu vergat ik mijn partituren nog!” Vlak voor de metaaldetector van de gevangenis van Dendermonde keert Martijn Lambert op zijn stappen terug. Met ongeveer twintig andere jongeren luistert hij straks de eucharistieviering op in de gevangenis kapel. En daar wandel je nu eenmaal niet zomaar binnen en buiten.

In Dendermonde verblijven vooral gedetineerden in voorhechtenis, in afwachting van hun proces of een andere beslissing over hun zaak. „Ik probeerde ooit wel al een keer om hier een koor op te richten”, zegt aalmoezenier Guido Van Hoye, die al twintig jaar in de gevangenis werkt. „De meeste mensen blijven echter niet lang genoeg. Na een paar

Martijn Lambert bemant de piano. „De misdienaar kwam me feliciteren.” © Jozefien Van Huffel

nodigen voor de viering. De gedetineerden appreciëren dat. Het breekt de eentonigheid.”

„De drie andere vieringen is er slechts een organist”, vertelt de aalmoezenier nog. „Wanneer ik dan een lied aankondig, bladert iedereen enthousiast naar de juiste bladzijde, maar daar blijft het

De zangers van vanavond vormen officieel geen koor. Ze komen uit alle hoeken van het bisdom Gent of, in het geval van twee jeugdige priesterstudenten, zelfs uit Benin en Vietnam. Martijn Lambert speelt piano en improviseert als dirigent. Na een kwartier inzingen is echter

gen, maar probeer de gedetineerden niet aan te staren. Ze voelen zich snel bekeken of besproken”, geeft Van Hoye nog mee.

Even later komen zo’n zestig gedetineerden opdagen. Een cipier komt als laatste en draait achter zich de deur op slot. De viering die volgt, is een ingetogen, maar

De misdienaar leest vooraan een psalm in het Albanees. Eerst antwoorden de andere gedetineerden met een krachtig ‘amen’, vervolgens de jongeren met een lied.

„Ik ben blij dat jullie als jonge gelovigen tot in de krochten van de samenleving komen. Ik hoop dat het jullie tekent, dat jullie het niet snel zullen vergeten”, besluit Guido Van Hoye de viering. Het gelegenheidskoor krijgt een warm applaus.

„De drempel om te zingen is voor de gedetineerden blijkbaar hoog”

Wanneer de groep achteraf achter koffie en cake zit, blijkt uit de stilte dat dit niet zomaar een viering was. „Veel jonge mensen”, zucht iemand. „En je kunt ze zo naast je in de les voorstellen”, vult iemand aan. Van Hoye vertelt over het leven in de gevangenis. Iemand wil weten of zijn job een roeping is. Van Hoye knikt. „Ik kon me het niet voorstellen toen ik als twintiger werd gewijd, maar hier ben ik priester op de manier dat ik priester wil zijn.”

Op de pianist na wisselden de bezoekers amper een woord met de gedetineerden. Ze namen ook